

*Liefde maakt  
blind*



*Liefde maakt  
blind*

*Jenny Janssen*



*Schrijver: Jenny Janssen*

*Coverontwerp: Jenny Janssen*

*ISBN: 9789464851601*

*© Jenny Janssen*



*Julia*

*Ik ben Julia Brown, dertig jaar en trotse moeder van Sem. Ik ben geboren in Engeland en sinds tien jaar woonachtig in Nederland. Dat laatste heb ik te danken aan mijn ex. Ik ben hem hiernaartoe gevolgd toen hij hier een baan aangeboden kreeg. Daar ben ik hem overigens wel dankbaar voor. Ik voel me hier thuis. Ik mis ook niks aan Engeland. Mijn ouders zijn gestorven bij een woningbrand toen ik zeven was. Tot mijn achttiende heb ik in een pleeggezin gewoond, waar ik liever niet meer aan terug denk. Ik was blij toen ik eindelijk op mezelf kon wonen.*

*Ik heb het gevoel dat het mijn jaar gaat worden, of dat hoop ik tenminste. Het afgelopen jaar was namelijk niet zo succesvol. Na twaalf jaar heb ik mijn relatie verbroken met mijn verloofde. Hij vond het nodig om er met een ander vandoor te gaan. Hij had blijkbaar al bijna twee jaar lang een relatie met iemand anders. Nadat ik er achter kwam heb ik hem niet meer gezien. Gelukkig maar, ik mis zijn losse handjes geen seconde. Ik heb hem nooit durven te verlaten, maar nu heeft hij die keuze zelf gemaakt. Dat is nu bijna vier maanden geleden. Ook Sem heeft hij sindsdien niet meer gezien. Wat me ook weer niet verbaast, hij heeft nooit omgekeken naar zijn eigen kind.*

*Wat er ook nog bij kwam is dat het bedrijf waar ik werkte failliet ging. Dus drie maanden geleden kwam ik zonder werk te zitten. Het heeft me wel even de tijd gegeven om alles op een rijtje te zetten en tot rust te komen. Morgen begin ik aan mijn nieuwe job. Ik word*

de nieuwe assistente van Frederick Hansen. Hij heeft meerdere kantoren over de hele wereld. Ik ken hem nog van vroeger, toen we beide nog in Engeland woonden. Hij was de beste vriend van mij vader. Frederick was altijd een soort oom voor mij. Vorige maand kwamen we elkaar tegen, hier in Nederland. We raakten aan de praat en hij bood mij de job aan. Ik ben blij met de kans die hij mij geeft.

Ik ben vroeg wakker. Waarschijnlijk toch een beetje zenuwachtig voor mijn nieuwe job. Zo heb ik tenminste wel rustig de tijd om me klaar te maken. Waar ik druk mee bezig ben als er zachtjes op de deur wordt geklopt. Het is de oppas voor Sem. "Goedemorgen Marie. Kom erin, uw koffie staat al te wachten. Ik zal Sem even wakker maken".

Nadat ik Sem heb wakker gemaakt en een ontbijtje voor hem heb gemaakt zitten we nog even aan de keukenbar met z'n drieën. Een kwartier later is het voor mij tijd om te gaan. "Sem veel plezier op school en wees lief voor Marie. Tot morgen ". "Ja mam. Jij veel plezier op het werk ". Ik geef hem een stevige knuffel en vertrek.

Na iets meer dan een half uur rijden heb ik mijn auto geparkeerd. Als ik net het gebouw in wil lopen wordt mijn baas voorgereden. Wat ik wel fijn vind, op deze manier kan ik gelijk met hem mee lopen. "Goedemorgen meneer Hansen," begroet ik hem als hij uitstapt. "Goedemorgen Julia. Wat goed om je weer te zien. Laat dat meneer alsjeblieft zitten. Zo oud ben ik nou ook weer niet". Hij loopt naar me toe en geeft me een knuffel. Ik vind het mooi om te zien dat hij gewoon de zelfde persoon is gebleven als vroeger, voor zo ver ik me dat



nog kan herinneren. Ondanks zijn bekendheid en vermogen vindt hij dat iedereen gelijk is.

Gezamenlijk lopen we het kantoor binnen. Hij neemt rustig de tijd om me alles te laten zien en mij aan veel collega's voor te stellen. We zijn daar ongeveer een uurtje mee bezig. Bij sommige blijven we even een praatje maken en bij anderen is Frederick bezig met werk. "Het wordt nu wel tijd dat ik je jouw kantoor laat zien". Frederick neemt me mee naar de lift, richting de bovenste verdieping. Waar je een geweldig uitzicht hebt over het water. "Het stelt niet zoveel voor. Mocht je wat missen of nodig hebben meld het en dan regelen we het". Ik kijk mijn ogen uit. "Stelt niet veel voor zegt hij. Ik zou hier bijna kunnen wonen". Mijn Bureau met relaxte stoel staat vlak bij de deur. Verder staat er nog een grote tafel met acht stoelen, in de hoek staat een heerlijke plof bank en een grote tv. Het kantoor heeft zelfs zijn eigen badkamer en kleedkamer. "Het moet ook een beetje als thuis gaan voelen hier. Persoonlijk vind ik werken in een huiselijke sfeer het fijnste wat er is. Ik kan je trouwens ook aanraden de kledingkast hier te vullen. Soms kan er onverwachts een afspraak tussendoor komen waar ik je bij wil hebben. De gepaste kledingstijl kan nog wel eens verschillen. Het kan daarom wel handig zijn als je van alles iets hebt.". Ik knik begrijpend. "Maak het maar zo eigen als je wilt. Ik vertrouw erop dat je wel weet wat toelaatbaar is. Als je deze knop ingedrukt houdt heb je direct contact met mijn kantoor. Tijdens gesprekken mij alleen storen voor noodgevallen. Vandaag heb ik je verder niet nodig. Zo heb je de tijd om hier alles een beetje in te richten en spullen te halen die je nog nodig hebt. Als je het kantoor uit gaat, neem dan deze telefoon mee. Die is verbonden

met de telefoon op je bureau". Hij laat me verder nog even de belangrijkste dingen zien voordat hij de deur doorgaat naar zijn kantoor. Ineens draait hij zich weer om. "Het belangrijkste ben ik nog vergeten te zeggen. Er is één iemand die altijd door mag lopen naar mijn kantoor. Mijn dochter, Kimberly. Al zou ik in een bespreking zitten met de president, zij mag altijd binnenkomen. Dat hoef je ook niet te melden. Als de deur opengaat dan weet ik wel dat zij het is". Ik knik. "Oké Frederick, komt in orde".

De rest van de ochtend houd ik me vooral bezig met het voor mij makkelijk inrichten van het kantoor en te kijken hoe alles op de computer werkt. De lunch besluit ik in het bedrijfsrestaurant te nuttigen. Al vrij snel nadat ik een plekje heb gevonden om te zitten komen een aantal collega's bij me zitten. We raken gezellig aan de praat. Het zijn aardige mensen. Na een tijdje vragen ze of ik de dochter van meneer Hansen al heb ontmoet. Het verbaast me hoe ze over haar praten. Dat ze het hoog in haar bol heeft en er nooit een goedendag of lach vanaf komt. Dat ze zich waarschijnlijk te goed voelt voor hen. Ik besluit er maar niet te veel op in te gaan. Ik zeg alleen dat ik haar nog niet ontmoet heb. Ik snap niet dat mensen zo over iemand kunnen praten en dan ook nog over de dochter van hun baas. Tegen iemand die hier nog maar net een halve dag werkt.

*Kimberly*

*Hoi, voordat we beginnen zal ik me even voorstellen. Ik ben Kimberly Hansen, drieëntwintig jaar en dochter van Frederick en Karin. Zij zijn twee jaar geleden gescheiden, maar ze hebben nog steeds een hele goede band met elkaar. Mijn moeder is in Londen blijven wonen. Ik ben met mijn vader naar Nederland verhuisd. In Londen is er te veel gebeurd waar ik niet meer aan terug wil denken en in Nederland heb ik mijn carrière. Het eerste jaar heb ik bij mijn vader gewoond en sinds een jaar heb ik mijn eigen huis. Iedereen wist waar we woonden. Ik had wel genoeg van de paparazzi. Niemand weet nu waar ik woon. Natuurlijk op mijn ouders, mijn beste vriendin en manager Silvia en personeel na. Dat ik hier personeel heb rondlopen komt door mijn vader. Het liefste zit ik helemaal op mezelf, maar dat zag mijn vader niet zitten. Niet dat ik last van ze heb hoor. Het zijn stuk voor stuk aardige mensen. Als ze niks te doen hebben zitten ze in een woning verderop het erf, maar ik heb toch altijd wel het gevoel dat ik bekeken word. Ik ben op het moment een van de bekendste actrices van het land. Het acteren vind ik echt geweldig, maar alles wat erbij komt kijken is echt niet mijn ding. Ik ben ook het model voor het bedrijf van mijn vader, gewoon omdat ik het leuk vind om te doen. Als ik verder nog tijd over heb help ik mijn vader met het bedrijf waar nodig.*

*Ik heb de hele dag door gebracht in de studio en ben nu onderweg naar het kantoor van mijn vader. Ik heb hem al een paar dagen niet meer gezien. Hoog tijd dus dat we weer eens samen een hapje gaan eten. Voordat ik bij*

*zijn kantoor kom moet ik eerst langs het personeel. Die durven mij zoals gewoonlijk niet eens aan te kijken. Natuurlijk moet ik daarna ook nog langs zijn assistente. Dat is echt z'n mens die denkt dat ze alles beter weet. Ik snap niet hoe mijn vader het al zo lang met haar uit kan houden. "Is mijn vader op zijn kantoor?" vraag ik als ik voorbij haar loop, richting het kantoor van mijn vader. "Ah, jij bent dus Kimberly ". Hoor ik de mooiste stem ooit zeggen. Ineens schiet me weer te binnen dat mijn vader een nieuwe assistente heeft, wat ook echt tijd werd. Ik draai me om. Ik kijk in haar prachtige groene ogen. Als ik door heb dat ik haar aanstaar, draai ik gelijk weg. Ik heb het niet zo op mensen. Ik vertrouw ze niet. Ze moeten allemaal wat van me om de verkeerde reden. "Zo hij heeft zowaar een slimme aangenomen. Is hij er of niet?" vraag ik wat geïrriteerd, omdat ik hier alweer langer sta dan dat de bedoeling was. "Ja, je vader is er. Hij heeft een vergadering met het kantoor in Berlijn ". Ik zucht als ik dat hoor. Met die mensen heb ik dus helemaal niks. Het zijn allemaal mannen van boven de veertig, die denken met me te kunnen flirten.*

*Ik twijfel wat ik moet doen. "Je mag wel door lopen hoor ". Hoor ik die mooie stem weer zeggen. Ik merk nu al dat ze zo veel anders is dan al die andere assistenten die mijn vader al heeft gehad. "Ja weet ik, maar ik heb het niet zo op de mensen uit Berlijn. Ik wilde hem alleen vragen of hij zo samen wat wilde gaan eten, maar dan bel ik hem straks wel ". Als ik dat heb gezegd wil ik weer weglopen. "Wacht ". Pff ze is dus niet anders dan de anderen. Ik zal wel weer te horen krijgen dat ze zal melden dat ik geweest ben. En wanneer mijn vader er tijd voor heeft hij mij wel belt, want hij is echt heel*

druk. "Wat? " zeg ik zwaar geïrriteerd. "Als het goed is moet de vergadering zo klaar zijn. Je mag hier ook wel op hem wachten als je wilt. Die bank zit heerlijk ". Ik loop richting de bank waar ze naartoe wijst. "Oké, ja dat kan ik wel doen ". Eerlijk is eerlijk ze lijkt toch wel mee te vallen.

Ik bedenk me dat ik me wel even iets beter kan gedragen. Dus in plaats van te gaan zitten, draai ik me naar haar toe. "Sorry, ik heb me nog helemaal niet voorgesteld. Ik ben Kimberly Hansen, de dochter van ". Ik steek mijn hand naar haar uit. Zodra haar hand die van mij raakt gaat er een tinteling door mijn hele lichaam. "Z-Zoiets dacht ik al, " zegt ze verlegen. Het lijkt wel of zij die tinteling ook voelde. "Ik ben Julia Brown. De nieuwe assistente van je vader. Aangenaam kennis te maken ". Ja dat is zeker aangenaam, denk ik bij mezelf. Ik voel de warmte naar mijn hoofd stijgen. We staren elkaar even aan. Ik bekijk haar nu ook nog wat beter. Ik kan zien dat ze meerdere tatoeages heeft, iets wat me altijd wel aanstaat bij een vrouw, en vraag me af waar ze er nog meer heeft. Haar hand wil ik nog niet loslaten, die voelt zo fijn aan. Ik schrik als ik de deur van het kantoor achter mij open hoor gaan. Snel laat ik haar hand toch maar los en draai me om. "Hey pa, tijd om samen wat te eten? ". Ik loop naar mijn vader toe en geef hem een knuffel. Ik ben niet z'n knuffelig persoon, maar met mijn vader wel. "Ik moet nog even wat dingen afmaken. Je kunt me wel even helpen als je wilt. Dan kunnen we met een uurtje wel gaan eten ". Nadat hij dat heeft gezegd volg ik hem zijn kantoor in. Voordat ik de deur achter me sluit, kijk ik nog even een keer naar de mooie assistente van mijn vader.

Zodra ik de deur dicht heb gedaan, draait mij vader zich om richting mij. Hij legt zijn hand tegen mijn voorhoofd. "Nee, je bent niet ziek ". Ik kijk hem verbaasd aan. "Nee hoezo? Dat heb ik toch ook niet gezegd ". Hij lacht. "Nee klopt, maar volgens mij zag ik net toch echt dat je jezelf voorstelde aan Julia ". Ik draai snel mijn hoofd weg. Ik wil niet dat hij ziet dat mijn hoofd rood wordt. "Ze is anders dan al die anderen pap. Ik denk dat ik haar wel mag. Tenminste de eerste indruk was goed, " zeg ik terwijl ik op de bank verderop neer plof. Mijn vader heeft zijn plek achter zijn bureau gevonden. "Fijn om te horen. Ik denk dat het wel wederzijds was ". Ik draai mijn gezicht naar hem toe. "Waarom denk je dat? ". Hij haalt zijn schouders op. "Ik zag hoe ontspannen ze daar stond ". "Ja dus? ". Hij kijkt me serieus aan en staat op. "Jullie hebben meer gemeen met elkaar dan je zou denken ". Mijn vader komt naast me op de bank zitten. "Had ik je al verteld dat ik haar nog ken van vroeger? ". Ik schud mijn hoofd. "Ken ik haar ook dan? ". Nu is het de beurt van mijn vader om met het hoofd te schudden. "Ik had Julia niet meer gezien sinds jij geboren bent. Een maand geleden kwam ik haar weer tegen. Ik zag gelijk dat zij het was ". Hij krijgt een sombere blik in zijn ogen. "Waarom heb je haar zolang niet meer gezien? Zij was toen nog een kind. Hoe wist je dat zij het was? ". Ik ben wel heel benieuwd wie Julia is. Vooral door hoe mijn vader reageert. "Ze lijkt sprekend op haar vader. Haar ogen heeft ze al helemaal van hem. Alleen kon ik bij Julia de pijn erin zien ". Ik kan de pijn bij mijn vader zien, als hij dat zegt. "Wie is haar vader? ". "Ik heb je toch wel eens verteld over Steven? Mijn beste vriend van vroeger ". Die naam komt me wel bekend voor. "Het zegt me wel wat. Zijn jullie nog steeds vrienden? ". Hij

*schudt zijn hoofd. "Waarom niet? ". Mijn vader zucht. "Hij is overleden. Op de dag dat jij geboren bent ". Deze zag ik even niet aankomen. Ik kan zien dat het hem nog veel pijn doet. "Sorry. Hij is dus de vader van Julia? Wat is er met hem gebeurd? ". Hij staat op.*

*Mijn vader loopt naar zijn bureau en pakt iets uit de la. Als hij terug komt geeft hij mij een foto. Hij staat er samen met een man op. "Ze lijkt inderdaad op haar vader ". Ik weet niet zo goed hoe ik moet reageren. "Ja, ik zag gelijk dat zij het was ". "Maar wat is er gebeurd en waarom heb je haar nooit meer gezien? ". Mijn vader staat op. Wandelt een beetje door het kantoor, voor hij begint te praten. "Er was brand bij hen in huis. Ze lagen te slapen. Steven heeft Julia naar buiten kunnen brengen. Daarna is hij weer terug naar binnen gegaan ". Hij is weer even stil. Hij lijkt zijn tranen weg te slikken voordat hij verder gaat. "Zijn vrouw Christina, de moeder van Julia dus, was nog boven. Zij had een week daarvoor haar been gebroken. Daardoor kon ze zelf niet naar beneden komen. Steven wilde haar gaan halen. Hij moet net boven zijn gekomen toen een deel van het huis instortte. Beide konden ze niet meer gered worden. Ik hoorde het vier uur nadat jij was geboren ". Ik kan even niks uitbrengen. "Het was een rare periode. Ik was zo blij dat jij eindelijk bij ons was en was kapot van verdriet dat ik mijn beste vriend nooit meer zou zien ". Ik sta op, om mijn vader een knuffel te geven. "Ik heb je wel eens mooie verhalen over hem horen vertellen, maar dit heb je nooit verteld. Wat is er toen met Julia gebeurd? ". We gaan weer zitten op de bank. "Ik heb het graag over de mooie momenten met hem. Julia was zijn trots. Voor je moeder en mij voelde ze als ons kleine nichtje. Je moeder en ik hebben nog*

geprobeerd of wij Julia in huis konden nemen, maar ze werd gelijk in een pleeggezin geplaatst. Wat daar gebeurd is weet ik niet “. Ik kijk hem aan. “Hoe bedoel je dat? “. Hij zucht. “Toen ik Julia vorige maand sprak heb ik ernaar gevraagd. Ze heeft net z'n grote muur opgetrokken als wat jij hebt. Ze praat over alles, totdat het persoonlijk wordt. Dan kapt ze het af. Jullie lijken wat dat betreft dus wel op elkaar, “ zegt hij terwijl hij me een knuffel geeft. “Maar genoeg hierover. Ik begin trek te krijgen. Ik moet dit nog afmaken en daarna kunnen we gaan eten “.

Ik blijf in stilte zitten op de bank. In gedachte ben ik bij Julia. Dat zij dus ook al het een en ander meegemaakt moet hebben. Aan haar mooie vriendelijke lach en prachtige ogen is dat niet af te zien. Ik voel een lach op mijn gezicht komen, als ik aan haar blijf denken. Niemand heeft dat nog voor elkaar gekregen en al helemaal niet na een korte ontmoeting. Ik weet nu al dat ze een bijzonder iemand is. “Frederick, heb je me nog nodig? Anders ben ik er zo vandoor “. Ik schrik wakker uit mijn gedachten, als ik de stem van Julia door de intercom hoor. “Nee hoor. Bedankt voor vandaag. Fijne avond en tot morgen “. Hoor ik mijn vader gelijk op haar antwoorden. “Pap? “. “Ja, wat is er? “ vraagt hij zonder me aan te kijken. “Zal ik Julia vragen of ze met ons mee wil eten ? “. Nu kijkt hij me wel aan. Hij lijkt een beetje verrast. “Het moet niet gekker worden met jou. Maar als je dat wilt, houd ik je niet tegen “. Een beetje verbaasd over zijn reactie, die ik niet snap, loop ik naar de deur.

Als ik de deur open doe zie ik Julia bij de lift staan. “Julia, “ zeg ik zachtjes. Ze draait zich om en heeft weer die mooie lach op haar gezicht. “Wat is er Kimberly?



*Kan ik nog wat voor je doen? ". Waarom wilde ik dit ook alweer? Normaal wil ik niks met mensen te maken hebben, maar zij doet iets met me. Ik weet alleen niet wat. "Nou.... Uhm.... We bestellen zo iets te eten en.... Uhm.... Als je niks anders hebt of.... Uhm..... Iemand die op je wacht ofzo.... Uhm..... Mag je wel met ons mee eten ". Shit, dat kwam er wel heel slecht uit. Ik word ook zo nerveus van haar. "Als je wilt natuurlijk, " zeg ik er nog maar achteraan, als ze me alleen maar aan blijft kijken. Haar lach lijkt iets groter te worden. "Lijkt me gezellig. Als ik daar niet een vader dochter moment mee verpest ". Yes het lijkt haar gezellig. Pff Kimberly doe eens niet zo achterlijk. "Nee hoor, kom binnen ". Ik doe de deur verder open en met mijn arm wijs ik de kant richting kantoor. Als ze langs me loopt fluistert ze heel zacht. "En nee, er wacht niemand op me ". Ik weet niet waarom, maar ik word blij van die mededeling en voel de warmte weer naar mijn hoofd stijgen.*

*Julia*

*Ik heb echt geen idee waarom ik dat zei. Het floepte zo uit mijn mond. Niet dat het gelogen is, aangezien Sem bij de oppas slaapt vandaag. Ik ga aan tafel zitten tegenover Frederick. Kimberly zit naast hem. Elke keer als ik haar even wil bekijken, kijk ik meteen in die mooie bruine ogen van haar. Ik ben dus niet de enige die iemand wil bekijken, alleen is zij er iets beter in dan mij. Al vind ik het niet zo erg om in die mooie ogen te kijken. Normaal vind ik het niet zo fijn als iemand naar me kijkt, maar dat zij het doet voelt ergens wel prettig. Bij iemand anders had ik er allang wat van gezegd. Ik weet niet hoe het komt dat zij dat effect op mij heeft.*

*Het is stil aan tafel. Ik ben wel blij dat na een tijdje Frederick de stilte verbreekt. Ik weet namelijk even niet zo goed hoe ik me moet gedragen en richt me vooral op de sushi die we hebben besteld. "Hoe is je eerste dag bevallen? ". Ik kijk hem met een lachje aan. "Prima. Ik heb mijn weg al aardig kunnen vinden in de programma's. Ik heb ook al wel interessante personen ontmoet ". Dat laatste zeg ik als ik Kimberly aan kijk. Ik zie een klein lachje op haar gezicht verschijnen. "Dat is fijn om te horen. Hoe vond Sem het dat je weer aan het werk ging? ". Als Frederick dat vraagt verdwijnt de lach bij Kimberly weer. "Hij vindt het heel fijn voor me ". Ik zie Kimberly een beetje met haar eten spelen. "Is hij je vriend? ". Ze lijkt het bijna geïrriteerd te vragen. "Nee, Sem is mijn zoon ". Ze kijkt me wat verbaasd aan. "O. Hoe oud is hij? ". "Sem is elf, " zeg ik vol trots. Ik kan de uitdrukking op het gezicht van Kimberly niet zo goed lezen. "Oké leuk. En zijn vader? ". Shit, hier wil ik*

het niet over hebben. Gelukkig heeft Frederick het door en schiet me te hulp. "Prinses, hoe laat heb je vrijdag die shoot? ". Kimberly kijkt een beetje verbaasd, maar lijkt door te hebben om er niet verder op in te gaan. "Om elf uur. Ik kan dus zowaar een beetje uitslapen, " zegt ze met een klein lachje. "Wat voor een shoot heb je? " vraag ik oprecht geïnteresseerd. "Voor de nieuwe badmode lijn die volgende maand op de markt komt ". We praten nog even met z'n drieën verder over het bedrijf. Tot Frederick wordt gebeld of hij elders in het pand even iemand wilt helpen.

Hier zit ik dan alleen met Kimberly. "Mag ik vragen hoe oud je bent? " vraagt ze wat onzeker, nadat we een tijdje in stilte hebben gezeten. "Heb je nooit geleerd dat je dat een dame niet mag vragen? ". Ik zeg het lachend, maar ik zie Kimberly wat paniekerig kijken. "Geintje. Natuurlijk mag je dat vragen. Ik ben dertig en jij? ". Ik kan de opluchting van haar gezicht aflezen.

"Drieëntwintig. Ik had je wel wat ouder verwacht ". Ik kijk haar wat verbaasd aan. "Sorry, ik bedoel niet dat je er ouder uitziet. Als ik op je uiterlijk af had moeten gaan, dan had ik je zeker niet ouder dan zesentwintig ingeschat. Maar omdat Sem al elf is, dacht ik dat je wat ouder zou zijn. Je was dus al vroeg moeder ". Ik knik alleen maar, omdat ik niet zo goed weet hoe ik hierop moet reageren. "Ik bedoel daar niks verkeerd mee hoor, " zegt ze wat onzeker. Ik kijk Kimberly met een lachje aan. "Weet ik. Ik was er inderdaad vroeg bij. En dankjewel voor het compliment. Maar vrijdag heb je dus een shoot. Heb je daar wel tijd voor? ". Ze knikt. Ik hoop dat we nu niet verder over mij gaan praten. "Daar maak ik altijd graag tijd voor. Ik vind dat echt leuk om te doen. Op het moment heb ik er ook wel de tijd

voor. Ik heb vandaag voorlopig de laatste opnames gehad voor een serie. Over drie maanden begin ik aan iets nieuws ". Ik zie haar stralen als ze dat zegt. "Je houdt echt van je werk hè? En waar ga je over drie maanden mee bezig? ". Ze geeft me een klein lachje. "Sorry, daar mag ik nog niks over zeggen. En ja, ik houd zeker van mijn werk. Ik vind het heerlijk om me helemaal in te leven in een rol. Alleen zitten er natuurlijk ook wel mindere kanten aan. Iedereen die je herkent en wat van je moet. En laten we het over de pers maar helemaal niet hebben ". Ik knik begrijpend. "Daar kan ik wel inkomen. Ik zou er niet aan moeten denken ". Zo praten we nog een tijdje verder en leren we elkaar wat beter kennen. Ze is toch echt heel anders dan dat mijn collega's haar omschreven.

Na een tijdje is Frederick terug en komt weer bij ons aan tafel zitten. Ik neem nu even rustig de tijd om zijn kantoor goed te bekijken. "Is dat Vincent? " vraag ik al wijzend naar een foto aan de muur. Ik was hem bijna vergeten. Ik kan me niet zoveel meer herinneren van de tijd voordat mijn ouders zijn overleden. "Ja dat is Vincent ". Geeft Frederick bevestigend antwoordt. Ik kijk Kimberly in de ogen aan. Die nu een hele andere blik in haar ogen heeft. "Je hebt prachtige kinderen. Ik weet nog wel dat ik vroeger met hem speelde. Waar is hij nu? ". Ik schrik van de pijn die ik in de ogen van Kimberly zie. Ze staat op en weet niet hoe snel ze het kantoor moet verlaten. Voordat ze het kantoor met een dicht slaande deur verlaat schreeuwt ze, "Hij is dood ".

Shit, waarom wist ik dat niet. Als ik het wel wist had ik Kimberly niet z'n pijn gedaan, door er zo over te beginnen. Ik wil opstaan om achter haar aan te gaan, maar Frederick houdt me tegen. "Niet doen Julia. Ik

weet dat je het goed bedoelt, maar als Kimberly zo is dan moet je haar laten gaan ". Ik kijk hem aan. "Sorry, ik wist het niet. Ik kan haar toch niet zo laten vertrekken ". Frederick pakt zijn telefoon. "Max als Kimberly met een uur niet thuis is, laat het me dan weten ". Het is even stil. "Ja. Zeg iedereen dat ze haar met rust laten. Ik spreek je morgen ". Vervolgens hangt Frederick de telefoon op en kijkt mij weer aan. "Als Kimberly zo is moet je haar met rust laten, anders wordt het alleen maar erger. Niemand kan haar dan rustig krijgen. Gelukkig gaat ze altijd meteen naar huis en reageert ze zich af in de gym ". Hij zegt het met een klein lachje, maar ik kan de pijn van zijn gezicht aflezen. "Gebeurt dit vaak? En wat is er met Vincent gebeurt als ik vragen mag? ". Fredrick zucht. "Vincent is drie jaar geleden neergestoken. Kimberly voelt zich onterecht schuldig voor zijn dood. Als ze terugkijkt naar die periode reageert ze zo. Het doet haar te veel pijn ". Hij kijkt me bedroeft aan. "Het spijt me echt. Waarom voelt ze zich schuldig? ". Ik vind het allemaal een beetje moeilijk te verwerken en weet niet zo goed hoe ik erop moet reageren. "Dat kan ik je niet uitleggen. Ik heb Kimberly beloofd dat als zij het tijd vindt, ze het zelf aan mensen vertelt. Ik hoop echt dat die tijd een keer gaat komen. Dat ze gaat accepteren dat het niet haar fout was ". Ik vraag me af wat er allemaal wel niet in Kimberly omgaat en hoeveel pijn ze moet hebben. "Heeft ze niemand met wie ze erover kan praten? ". Hij schudt zijn hoofd. "Niet echt. Kimberly vertrouwd niemand. Met haar moeder en met mij kan ze wel goed over hem praten. Alleen over de mooie herinneringen. Zodra we proberen over die periode te praten dan reageert ze zoals ze net deed. Ik weet ook dat ze er heel soms met haar manager over praat ". Ik

*heb met haar te doen en ook met Frederick. Ik kan zien dat het hem pijn doet. "Ik hoop dat het haar ooit lukt. Voor haar, maar ook voor jou ". "Dank je. Ik hoop het ook voor haar. Het zou haar goed doen. Ik heb het een plekje kunnen geven, maar het blijft moeilijk je dochter zo te zien ". Frederick staat op. "Het is tijd om naar huis te gaan. Morgen is het weer vroeg dag ". Ik knik en volg hem naar buiten. "Frederick, geef je Kimberly een knuffel van me als je haar ziet, " zeg ik net voordat hij zijn auto in wil stappen. "Ik ga morgenvroeg bij haar langs en dan zal ik dat zeker doen. Tot morgen ". Zodra Frederick is ingestapt rijdt de auto weg. De rest van de avond blijven mijn gedachten bij Kimberly.*

*Kimberly*

*In de auto naar huis beginnen mijn tranen te stromen. Thuis aangekomen probeer ik de tranen een beetje weg te vegen. Ik bekijk mezelf even in de binnen spiegel. Met een doekje probeer ik mijn uitgelopen mascara een beetje weg te vegen. Als ik naar binnen loop durft het personeel me niks te zeggen. Mijn vader kennende heeft hij ze al ingelicht. Ik loop gelijk door naar mijn slaapkamer en laat me op het bed vallen. Ik kan het er niet over hebben. Ik wil niet geloven dat Vincent er niet meer is. En dat is allemaal mijn schuld. Uiteindelijk val ik huilend in slaap.*

*Na een uur of twee schrik ik wakker door weer eens een nachtmerrie. Ik besluit maar op te staan en de gym op te zoeken. Daar sla ik alle pijn uit mijn lichaam. Gelukkig heb ik hierin mijn manier gevonden, om even alles te kunnen vergeten. Als ik helemaal leeg ben ga ik terug naar mijn kamer om te douchen. Daarna trek ik mijn huispak aan en plof ik beneden op de bank.*

*De zon komt net op als mijn vader binnen komt lopen. "Hey pap ". Hij geeft me gelijk een knuffel. "Deze moest ik je ook van Julia geven ". Als hij dat zegt voel ik dat er een klein lachje op mijn gezicht komt. Mijn vader komt bij me op de bank zitten. "Gaat het weer een beetje? " vraagt hij bezorgd. "Ja hoor. Ik heb me goed uitgeleefd in de gym. Sorry van gisteren. Ik heb Julia toch niet te erg laten schrikken? ". Ik weet eigenlijk niet waarom ik me daar op het moment het meeste druk om maak. "Het is al goed prinses. Ik heb het Julia uitgelegd. Ze snapte je reactie ". Ik kijk hem wat geschrokken aan.*

*“Wat heb je haar gezegd? “. “Dat Vincent drie jaar geleden is overleden en dat jij het daar nog erg moeilijk mee hebt “. Ik zucht. “Verder niks? “. Hij schudt zijn hoofd. “Nee prinses. Ik heb niet het hele verhaal verteld “. Ik relax weer wat. “Dank je pap “. Hij geeft me een kus op mijn hoofd. “Je weet toch dat ik dat nooit zou doen. Dat laat ik aan jou over. Mocht je het er ooit zelf over willen hebben “. Ik schud mijn hoofd. “Nooit “.*

*Samen met mijn vader zit ik aan de keukentafel te ontbijten. “Julia moet nog shoppen voor haar kledingkast op kantoor “. Mijn vader zegt het uit het niets. “Ja dus? “. Ik kijk hem vragend aan. “Waarom kom je straks niet even naar kantoor om haar op te halen. Ik denk dat ze je hulp wel kan waarderen en wat afleiding zou niet verkeerd zijn voor jou. Ik kan Julia daar de middag wel vrij voor geven. Zelf ben ik toch al om twaalf uur weg voor een afspraak “. Ik zucht. Het is niet dat ik het niet zie zitten om de middag met Julia door te brengen, maar ik weet niet of ik haar wel onder ogen durf te komen na gisteren. “Ik weet het niet pap “. Hij wrijft me even over mijn rug. “Ik snap hoe lastig je het vindt na gisteren, maar je komt haar hoe dan ook wel weer een keer tegen. Ik denk echt dat het jullie beiden goed zal doen “. “Ik zal erover nadenken “. Mijn vader staat op. Hij geeft me een kus op mijn hoofd en vertrekt vervolgens naar kantoor.*

*Ik besluit om weer terug naar bed te gaan. Hopelijk kan ik nog wat slaap van afgelopen nacht inhalen. Om half één word ik wakker. Ik heb gelukkig eens een paar uur kunnen slapen, zonder nachtmerrie. Ik denk nog even na, over wat mijn vader me heeft gezegd. Misschien is het inderdaad wel een goed idee om te gaan shoppen met Julia. Ik kleed me snel om en intussen bel ik met het*



hoofd van mijn personeel, om hem te vragen mijn motor klaar te zetten. Ik heb al een tijdje niet meer gereden en heb er vandaag echt even zin in.

Het is bijna twee uur als ik op kantoor aankom. Als ik het kantoor van Julia op kom lopen zie ik dat ze druk bezig is achter de pc. "Hey ". Verschrikt kijkt ze op. "Hey Kimberly ". Ze bekijkt me van onder naar boven. Zodra haar ogen die van mij hebben gevonden, voel ik mijn hoofd weer eens warm worden. Ik weet niet hoe dat komt. Ik heb daar anders nooit last van. Snel draai ik me om, zodat ze het niet kan zien. "Uhm... Je vader is er niet ". Julia klinkt een beetje afwezig. "Ja dat weet ik ". "O ". Is het enige wat ze antwoordt. Het blijft even stil, tot Julia de stilte verbreekt. "Kimberly, het spijt me van gisteren. Ik had echt geen idee ". Ze zegt het op een hele verlegen toon. Ik draai me weer naar haar toe. "Het is al goed. Ik had het gewoon niet aan zien komen. Ik gok maar zo dat je niet zo van het nieuws en roddelpers bent ". Ik zeg het een beetje lachend. Ik vind het eigenlijk ook wel mooi. Normaal denkt iedereen altijd te weten hoe alles zit met onze familie, door wat ze horen en lezen. Julia kan om die opmerking ook wel lachen. "Dat heb je wel goed gezien. Ik geloof daar niet zo in. Ik geloof de dingen pas als ik ze met eigen ogen heb gezien ". Mijn lach wordt groter als ik haar dat hoor zeggen. "Dat vind ik nou nog eens een mooie instelling. Je wilt niet weten hoeveel mensen over je oordelen, alleen door wat ze lezen, " zeg ik wat zuchtend. "Ik snap wat je bedoelt. Ik heb mensen over je horen praten, maar herken je daar helemaal niet in ". Aan het geschrokken gezicht van Julia te zien had ze dat eigenlijk niet willen zeggen. "Ja, ik weet het. Iedereen vindt me hier een bitch. Doordat ik in de

media word omschreven als een ijskoningin waar nooit een lachje vanaf komt. Misschien hebben ze daar ook wel gelijk in, maar niemand durft met oprechte interesse het gesprek met me aan te gaan. Ze hebben allemaal hun oordeel al klaar, door de leugens die verspreid worden ". Ik merk door het zo uit te spreken dat het toch meer met me doet, dan dat ik altijd dacht. "Nou ik ken je nog geen vierentwintig uur, maar ik heb die mooie lach van je toch al een paar keer gezien ". Ik voel mijn hoofd weer warm worden. "Maar wat kom je hier doen als je weet dat je vader er niet is? ". Wat ben ik toch blij dat Julia het gesprek een andere kant op draait. Ik wilde net weer mijn gezicht van haar weg draaien. "Nou uhm.... Ik ben hier om je mee te nemen om te shoppen ". Ik zie Julia me verrast aankijken. "Dat klinkt heel leuk, maar ik ben nog aan het werk ". Ik kijk haar met een lachje aan. "Opdracht van mijn vader. Hij vertelde me vanmorgen dat je jouw kledingkast hier nog moest vullen en dat je mijn hulp wel kon gebruiken. Dat we dat vanmiddag wel konden doen, omdat hij zelf toch niet aanwezig is ". De uitdrukking op het gezicht van Julia verandert wat. "O, dat kan ik van de week zelf wel. Je hebt vast wel wat beters te doen ". Het klinkt net of ze teleurgesteld is. "Hey, als ik geen zin had gehad, dan had ik hier ook echt niet gestaan. Zo goed luister ik normaal niet naar de opdrachten van mijn vader. Heel eerlijk gezegd kan ik me op het moment niks beters bedenken dan de rest van de middag door te brengen met jou ". Gelukkig zie ik haar lach weer terug komen. Volgens mij zie ik haar ook wat blozen. "Oké. Alleen als je het zeker weet ". Met een lach om mijn gezicht knik ik. "Als je voor op me wacht. Dan sluit ik hier even alles af en dan rij ik wel achter je aan ". Nu schud ik mijn hoofd. Julia kijkt me vragend aan. "In de tijd dat jij hier

*afsluit, haal ik even wat op uit het kantoor van mijn vader “. Voordat Julia erop kan reageren loop ik het kantoor van mijn vader binnen.*

*Julia*

*Kimberly is op het kantoor van haar vader. Nu heb ik gelukkig even de tijd om me te kunnen herpakken. Ik snap echt niet wat ze in mij los maakt. Ze zorgde er zelfs voor dat ik even sprakeloos was, toen ik haar voor me zag staan. In haar strakke motorpak en dan die open stiletto's eronder. Ik geloof niet dat ik ooit eerder z'n sexy vrouw heb gezien. Niet dat ik op die manier naar vrouwen kijk, maar om haar kun je gewoon niet heen. Het voelt fijn als ze bij me in de buurt is, maar ze maakt me op de één of andere manier ook nerveus.*

*Ik heb net de computer afgesloten, als Kimberly zich weer bij mij voegt. "Ik moest even zoeken waar het ook alweer lag. Hier, je rijdt met mij mee ". Ze geeft me een leren jas en een helm aan. "Oké dat kan ook. Weet je het zeker? ". Ik zie een lach op haar gezicht. "Heel zeker ". Als ik de jas heb aangetrokken komt Kimberly voor me staan. Ze pakt de jas onderaan vast, om mijn rits dicht te doen. Zodra de rits dicht is doet ze een klein stapje achteruit. Ik zie hoe ze me bekijkt. "Oei ". Is het enige wat ze zegt. "Wat? Is er iets niet goed? ". Ik zie een glinstering in de ogen van Kimberly, als ik dat vraag. "Inderdaad ". Ik kijk haar vragend en wat onzeker aan. "Wat dan? ". Ze bijt even op haar lip. "Dat ziet er veel te goed uit, " zegt ze met haar rood wordende wangen en geeft me een knipoog. Zelf voel ik mijn wangen nu ook rood worden. "Kom het wordt tijd dat we hier weg gaan " zeg ik snel. Voor zover ik weet zijn we beide hetero. Van mezelf weet ik dat in ieder geval wel zeker, maar het lijkt wel of we beide af en toe aan het flirten*